

บทที่ 4

วิจารณ์และสรุปผลการทดลอง

$\text{Fe}(\text{OH})_3$ เป็นคอลลอยด์ประเภทซอลชนิดหนึ่งที่พบมากในน้ำบาดาลและแม่น้ำลำคลอง ที่สร้างปัญหาต่อสภาพแวดล้อมรวมทั้งการอุปโภคและบริโภค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เกิดการแขวนลอยในน้ำได้เนื่องจากสภาพทางประจุไฟฟ้าของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ในตัวกลาง ในวิทยานิพนธ์นี้ได้ศึกษาเสถียรภาพของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ซึ่งเป็นไลโอโฟบิกซอล โดยการติดตามการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ในสารละลายอิเล็กโทรไลต์ชนิดต่างๆ ได้แก่ KNO_3 , KBr , KCl , NaNO_3 , NH_4NO_3 , $\text{Mg}(\text{NO}_3)_2$, K_2SO_4 และ K_3PO_4 ด้วยวิธีวัดค่าความขุ่นและค่าการนำไฟฟ้า รวมทั้งศึกษาผลของสภาพกรด - เบสที่มีต่อการจับก้อนดังกล่าวด้วย

การเตรียม $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol ทำโดยเลือกใช้วิธีไฮโดรไลซิสสารละลาย FeCl_3 กับน้ำต้มเดือดดังสมการ

โดยเติม 1.00 M FeCl_3 จำนวน 5.0 ml ลงในน้ำเดือดจำนวนประมาณ 50 ml พร้อมทั้งคนช้าๆ จนสังเกตเห็นสารละลายสีน้ำตาลปนแดงเริ่มเข้มข้น ซึ่งจะใช้เวลาประมาณ 2 นาที หลังจากนั้นปล่อยให้เย็นที่อุณหภูมิห้องก็จะได้สารละลายของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol ที่มีความเข้มข้นประมาณ 0.10 M จากนั้นจึงนำไปศึกษาการจับก้อนในสภาวะต่างๆ ต่อไป

4.1 การหาความยาวคลื่นที่เหมาะสมและการสร้างกราฟมาตรฐานในการวัดความขุ่นของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$

เมื่อนำ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่มีความเข้มข้นในช่วง 0.600 - 1.50 mM ไปวัดค่าความขุ่นที่ความยาวคลื่นในช่วง 200 - 800 nm โดยใช้เครื่อง UV-2000 spectrophotometer เพื่อหาความยาวคลื่นที่เหมาะสมในการหาค่าความขุ่นที่เกิดจากการกระเจิงแสงของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol จากสเปกตรัมการกระเจิงแสง ดังรูป 3.1 พบว่ามีความยาวคลื่นที่น่าสนใจอยู่สองช่วง โดยช่วงแรกคือ บริเวณจุดสูงสุดของกราฟที่ความยาวคลื่นในช่วง 290 - 310 nm และช่วงที่สองที่ความยาวคลื่นประมาณ 360 - 420 nm ดังนั้นจึงทำกราฟมาตรฐานที่ความยาวคลื่นดังกล่าว โดยนำค่าความขุ่นของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่ความเข้มข้น 0.600 - 1.50 mM ที่ความยาวคลื่นในช่วงดังกล่าว มาสร้างกราฟมาตรฐาน ดังรูป 3.2 พบว่าที่ความยาวคลื่น 290 300 และ 310 nm ค่าความขุ่นสัมพันธ์กับความเข้มข้นของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่เพิ่มขึ้นเล็กน้อย ซึ่งสังเกตได้จากกราฟเป็นเส้นโค้ง ส่วน

ที่ความยาวคลื่น 360 380 400 และ 420 nm พบว่าค่าความขุ่นที่วัดได้สัมพันธ์กับความเข้มข้นของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่เพิ่มขึ้นมากกว่า โดยกราฟเป็นเส้นตรง ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อนำค่าความขุ่นของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol ที่ความเข้มข้นต่างๆ ที่ความยาวคลื่นต่างๆ ไปหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r ; ซึ่งแสดงถึงความเป็นเส้นตรง โดยค่า r เข้าใกล้หนึ่งมากเท่าใดยิ่งมีความเป็นเส้นตรงมากเท่านั้น) ได้ผลการทดลองดังแสดงในตาราง 3.1 โดยพบว่าที่ความยาวคลื่น 380 nm มีค่า r เป็น 0.9986 ซึ่งมีค่ามากกว่า r ที่ความยาวคลื่นอื่นๆ แสดงว่ากราฟค่าความขุ่นกับความเข้มข้นของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่ความยาวคลื่น 380 nm เป็นเส้นตรงมากที่สุด จึงใช้ความยาวคลื่นนี้ ในการวัดค่าความขุ่นของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ และจากสเปกตรัมการกระเจิงแสงในรูป- 3.1 จะเห็นว่าสเปกตรัมของค่าความขุ่นของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol จากความเข้มข้นน้อย (0.600 mM) ถึงความเข้มข้นมาก (1.50 mM) มีลักษณะเดียวกัน ดังนั้นในงานวิจัยนี้ จึงเลือกใช้ความเข้มข้นของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่อยู่ตรงกลาง ซึ่งมีความเข้มข้นเป็น 1.00 mM

4.2 การศึกษาการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol ใน KNO_3 โดยวิธีวัดค่าความขุ่นและค่าการนำไฟฟ้า

เพื่อจะหาวิธีที่เหมาะสมในการศึกษาอิทธิพลของอิเล็กโทรไลต์ที่มีต่อการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ จึงได้เลือก KNO_3 เป็นละลายอิเล็กโทรไลต์อ้างอิง โดยในการทดลองนี้จะเตรียมโดยนำเอา $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ผสมกับ KNO_3 ที่ความเข้มข้นต่างๆ แล้วนำไปวัดค่าความขุ่นและค่าการนำไฟฟ้าต่อไป

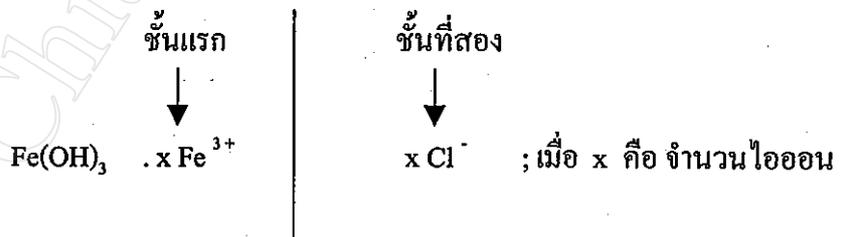
จากการวัดค่าความขุ่นที่เวลาต่างๆ ของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol ใน KNO_3 ที่มีความเข้มข้นต่างๆ ที่ความยาวคลื่น 380 nm โดยใช้เครื่อง UV-2000 spectrophotometer ได้ผลดังรูป 3.3 จะเห็นว่าค่าความขุ่นจะเพิ่มขึ้นตามเวลาที่เพิ่มขึ้นและสัมพันธ์กันในช่วงต้นๆ จากนั้นค่าความขุ่นที่วัดได้ที่เวลาต่างๆ จะเบี่ยงเบนไป จะเห็นว่าสามารถหาอัตราการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ใน KNO_3 ที่มีความเข้มข้นต่างๆ ได้ ในช่วงเวลาดังกล่าว

หลังจากได้ใช้วิธีการวัดค่าการนำไฟฟ้า (ที่อุณหภูมิห้อง) ที่เวลาต่างๆ ของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol ใน KNO_3 ที่มีความเข้มข้นต่างๆ โดยใช้เครื่อง Conductivity / TDS Meter เพื่อศึกษาการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ใน KNO_3 เข้มข้นต่างๆ ได้ผลดังรูป 3.6 จะเห็นว่าค่าการนำไฟฟ้าที่เวลาต่างๆ เพิ่มขึ้นน้อยมากจนแทบจะไม่เปลี่ยนแปลงตามเวลาที่เปลี่ยนแปลงซึ่งยากต่อการวัดอัตราการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ อาจเป็นเพราะค่าการนำไฟฟ้าที่วัดได้เป็นของอิเล็กโทรไลต์ในระบบ ซึ่งมีค่าค่อนข้างมากและเด่นกว่าค่าการนำไฟฟ้าที่วัดได้จาก $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เมื่ออยู่ในสารละลายอิเล็กโทรไลต์ ดังนั้นวิธีการวัดค่าการนำไฟฟ้าจึงไม่เหมาะสมที่จะศึกษาการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ในสารละลายอิเล็กโทรไลต์

ดังนั้นจึงเลือกการวัดความขุ่นเป็นวิธีที่ใช้วัดเสถียรภาพของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol จากการติดตามการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ในสารละลายอิเล็กโทรไลต์ชนิดต่างๆ

จากผลการทดลองดังรูป 3.3 ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าความขุ่นกับเวลา จะเห็นว่าค่าความขุ่นจะเพิ่มขึ้นตามเวลาที่เพิ่มขึ้นและสัมพันธ์กันในช่วงต้นๆ จากนั้นค่าความขุ่นที่วัดได้ทีละเวลาต่างๆ จะเบี่ยงเบนไป ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากว่าอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เป็นไลโอโอฟิสิกซอล ที่มีขนาดเล็กมาก และมีประจุไฟฟ้าที่ผิวอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ จะดึงดูดไอออนต่างประจุที่มีอยู่ในระบบเข้ามาล้อมรอบ ทำให้เกิดชั้นซ้อนของไอออนต่างประจุล้อมรอบอนุภาคที่มีลักษณะเป็นชั้นกระจาย ทำให้อนุภาคไม่สามารถเข้าใกล้กัน โดยไอออนที่เข้ามาล้อมรอบนั้นขึ้นอยู่กับ pH ของสารละลาย เนื่องจากจุดไอโซอิเล็กทริก (isoelectric point) ของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เท่ากับ 7.2^{25,26} ดังนั้นอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่ pH 3.00 จึงมีประจุที่ผิวเป็นบวก

การที่อนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol มีประจุไฟฟ้าที่ผิวเป็นบวกเนื่องจาก $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ดูดซับเอาไอออนในสารละลายไว้ที่ผิวอนุภาค โดยไอออนที่ดูดซับในชั้นแรกเป็นไอออนร่วม (common ion) ของอนุภาค ตามกฎของพานเอธ-ฟาจานส์-ฮาห์น (Paneth-Fajans-Hahn Rule)¹⁵ เนื่องจาก $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เตรียมจากการไฮโดรไลซิสสารละลาย FeCl_3 กับน้ำต้มเดือด ดังสมการ 4.1 ซึ่งในระบบอาจมี FeCl_3 บางส่วนที่ไม่ถูกไฮโดรไลซ์ไปเป็น $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ดังนั้นไอออนที่ดูดซับในชั้นแรกจึงเป็นไอออนร่วมของอนุภาคคือ Fe^{3+} ที่ดึงดูดกับอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เป็นผลให้ประจุบนพื้นผิวอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เป็นบวก ส่วนไอออนตัวอื่นๆ ในระบบจะดูดซับในชั้นที่สองซึ่งมีลักษณะเป็นชั้นกระจายไปจนถึงตำแหน่งที่อนุภาคคอลลอยด์หมดอำนาจไฟฟ้าพอคิและทำหน้าที่เป็นเคาน์เตอร์ไอออน (counter ion) ซึ่งในกรณีนี้ก็คือ Cl^- ที่จะยึดเหนี่ยวกับอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ด้วยแรงทางประจุไฟฟ้า ซึ่งเป็นแรงอ่อนๆ

เนื่องจากว่าไอออนที่ดูดซับในชั้นแรกและชั้นที่สองเป็น Fe^{3+} กับ Cl^- โดย FeCl_3 เป็นสารประกอบที่ละลายน้ำได้ดี ทำให้โมเลกุลของน้ำสามารถกั้นกลางระหว่าง Fe^{3+} กับ Cl^- ทำให้ Cl^- ไม่สามารถทำให้อนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol มีประจุสมดุลได้ เป็นเหตุให้อนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ มีประจุที่ผิวเป็นบวกเหมือนกัน เมื่อมาใกล้กันหรือชนกันก็จะผลักกัน ทำให้ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol เกิดเสถียรภาพเป็นคอลลอยด์กระจายตัวอยู่ในน้ำได้

จากการเติม KNO_3 เข้าไปในระบบ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เมื่อ KNO_3 แยกตัวเป็น K^+ และ NO_3^- ในน้ำ ไอออน NO_3^- ซึ่งเป็นไอออนประจุตรงข้ามกับอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol จะเข้าล้อมรอบและบีบชั้นกระจายของชั้นซ้อนประจุให้มีขนาดเล็กลง ทำให้อนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ สามารถเข้าใกล้กัน ทำให้สัดส่วนการชนกันของอนุภาคเพิ่มขึ้นและเกิดการรวมตัวของอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ได้มากขึ้น โดยที่เวลาช่วงต้นๆ นั้น อนุภาคที่รวมตัวกันยังมีขนาดเล็ก จึงสามารถเคลื่อนที่ได้เร็วและการรวมตัวกันของอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ก็เกิดได้เร็วขึ้นๆ สามารถสังเกตเห็นได้จากค่าความขุ่นที่เพิ่มขึ้นตามเวลาที่เพิ่มขึ้น ดังรูป 3.3 แต่พอเวลาผ่านไปอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่รวมตัวกันมีขนาดใหญ่ การเคลื่อนที่และการรวมตัวกันของอนุภาคก็ช้าลงด้วย ทำให้ค่าความขุ่นเพิ่มขึ้นน้อยเมื่อเวลาผ่านไป โดยถ้าความเข้มข้นของ KNO_3 เพิ่มขึ้น NO_3^- ที่มากขึ้นจะเข้าล้อมรอบและบีบชั้นกระจายของชั้นซ้อนประจุให้มีขนาดเล็กลงได้เร็ว ทำให้อนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ สามารถเข้าใกล้กันได้เร็วและอัตราการรวมตัวกันของอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ก็เร็วขึ้นด้วยซึ่งสังเกตได้จากความชันของกราฟเวลาช่วงต้นๆ ดังรูป 3.3 จะเพิ่มตามความเข้มข้นของ KNO_3 ที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นจึงสามารถหาอัตราการจับก้อนได้จากอัตราเริ่มต้นของการจับก้อน ดังผลในตาราง 3.2 โดยในการหาอัตราการจับก้อนนั้น สามารถทำได้โดยโดยนำเอาค่าความขุ่นที่วัดได้ที่เวลาต้นๆ มาพล็อตกับเวลา โดยเลือกเอาค่าความขุ่นที่เวลาต่างๆ มาพล็อตกับเวลาทำให้สมการเป็นเส้นตรงมากที่สุด หรือมี r มากที่สุด แล้วทำให้เป็นสมการเส้นตรง ($y = mx + b$) ก็จะทราบความชัน (m) ของสมการเส้นตรง ซึ่งความชันจากกราฟที่ $t = 0$ คืออัตราเริ่มต้นของการจับก้อนนั่นเอง

เพื่อที่จะหาความเข้มข้นวิกฤตของการจับก้อน (CCC) ของ KNO_3 ซึ่งเป็นความเข้มข้นที่น้อยที่สุดของ KNO_3 ที่ทำให้ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol เริ่มเกิดการจับก้อนขึ้น ได้เลือกใช้วิธีของ Tagawa และคณะ²² โดยนำอัตราเริ่มต้นของการจับก้อนที่ได้ในตาราง 3.2 มาพล็อต $\log [\text{KNO}_3]$ ดังรูป 3.4 จะเห็นว่าอัตราเริ่มต้นของการจับก้อนจะค่อยๆ เพิ่มขึ้นตามความเข้มข้นของ KNO_3 ที่เพิ่มขึ้น จนถึงจุดๆ หนึ่งและจะคงที่หรือเปลี่ยนแปลงน้อยมาก ที่จุดนี้สามารถหาอัตราการจับก้อนสูงสุด (f) ซึ่งหมายถึงอัตราการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ไม่เพิ่มขึ้นอีกไม่ว่าความเข้มข้นของ KNO_3 จะเพิ่มขึ้นก็ตาม ส่วนอัตราการจับก้อนอื่นๆ เป็นอัตราการจับก้อนเป็นที่ช้า (s) ซึ่งหมายถึงอัตราการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่สามารถเพิ่มขึ้นอีกเมื่อความเข้มข้นของ KNO_3 เพิ่มขึ้น จากนั้นนำมาหาอัตราส่วนเสถียรภาพ (stability ratio; $W = f / s$) ได้ผลดังตาราง 3.3 - 3.4 โดยถ้า W มีค่ามาก หมายถึงว่าอนุภาคคอลลอยด์เกิดการจับก้อนอย่างช้าๆ หรือมีเสถียรภาพ แต่ถ้า W มีค่าเข้าใกล้หนึ่ง แสดงว่าอนุภาคคอลลอยด์เกิดการจับก้อนอย่างรวดเร็ว

เมื่อนำ $\log W$ มาพล็อตกับ $\log [\text{KNO}_3]$ ดังรูป 3.5 จะเห็นลักษณะของกราฟเป็นกราฟ 2 เส้นตัดกัน โดยเส้นหนึ่งอยู่ในแนวตั้งเป็นอัตราการจับก้อนที่ช้า และอีกเส้นที่ขนานกับ

แกนความเข้มข้นเป็นอัตราการจับก้อนที่เร็ว และจุดตัดกันของสองเส้นคือ CCC ของ KNO_3 ที่เริ่มทำให้ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่ pH 3.0 เกิดการจับก้อนขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.425 M

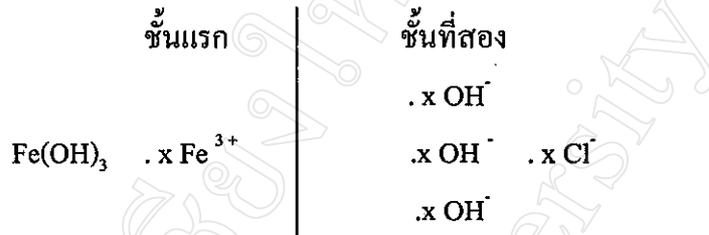
เมื่อเปรียบเทียบผลที่ได้ตามวิธีของ Tagawa และคณะ ซึ่งได้ทำการหา CCC ของ KNO_3 ที่ทำให้ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่ pH 4.5 เกิดการจับก้อนโดยวิธีวัดความขุ่น(turbidity) และการนอนก้น (sedimentation) ได้ความเข้มข้นวิกฤตของการจับก้อนเป็น 0.291 M และ 0.240 M ตามลำดับ จะเห็นว่าค่าที่ได้ต่างกันไม่มาก ซึ่งถือว่าอยู่ในช่วงที่ยอมรับได้

4.3 การศึกษาผลของสภาพกรด - เบสต่อการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ใน KNO_3

โดยวิธีวัดค่าความขุ่น

จากการนำ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่เตรียมได้ ซึ่งมี pH ประมาณ 3.00 มาปรับ pH ด้วย 1.00 M NaOH ให้ได้ pH เป็น 3.50 , 4.00 , 4.20 , 4.50 และ 4.70 ตามลำดับ จากนั้นนำมาผสมกับ KNO_3 ที่ความเข้มข้นต่างๆ แล้วนำไปวัดค่าความขุ่นที่เวลาต่างๆ แล้วพล็อตกราฟค่าความขุ่นกับเวลา ได้ผลดังรูป 3.7 - 3.17 จากนั้นได้อัตราเริ่มต้นของการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ใน KNO_3 ที่ความเข้มข้นต่างๆ ได้ผลดังตาราง 3.6 พบว่าค่าความขุ่นของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่ pH 3.50 - 4.20 ใน KNO_3 0.0300 - 0.0700 M จะเพิ่มขึ้นตามเวลาที่เพิ่มขึ้น แต่ค่าความขุ่นที่วัดได้จาก $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่ pH 4.50 และ 4.70 ใน KNO_3 เข้มข้น 0.0300 - 0.0700 M ค่าความขุ่นที่วัดได้ไม่สัมพันธ์กับความเข้มข้นของ KNO_3 ที่เติมลงไป โดยจะเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่จะลดลงเมื่อความเข้มข้นของ KNO_3 เพิ่มขึ้น จากการสังเกตขณะทำการทดลองพบว่า $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เกิดการจับก้อนจนมีขนาดใหญ่และมีรูปร่างแตกต่างกันและมีการตกตะกอน(precipitation) เกิดขึ้น ทำให้เกิดการกระเจิงแสงมากขึ้นและเกิดได้ทุกทิศทาง ทุกตำแหน่ง และอาจเกิดกระบวนการดูดกลืนแสงควบคู่กันไปด้วย เป็นผลให้ความเข้มแสงที่วัดได้เบี่ยงเบนไป ค่าความขุ่นจึงไม่สม่ำเสมอ เมื่อนำอัตราเริ่มต้นของการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ใน KNO_3 ที่ความเข้มข้นต่างๆ ที่ pH ต่างๆ พล็อตกับ pH ได้ผลดังรูป 3.17 เมื่อพิจารณาเส้นกราฟของอัตราเริ่มต้นของการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ใน 0.0300 M KNO_3 จะเห็นลักษณะของอัตราการจับก้อนค่อยๆ เพิ่มขึ้นเมื่อ pH เพิ่มขึ้น ไปจนถึงจุดสูงสุดของกราฟที่ pH 4.50 และเมื่อความเข้มข้นของ KNO_3 เพิ่มขึ้น จาก 0.0300 M ไปจนถึง 0.0700 M อัตราการจับก้อนก็เพิ่มขึ้นด้วย โดยจะเห็นว่า KNO_3 เข้มข้น 0.0400 - 0.0700 M น่าจะทำให้ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่ pH 4.20 เกิดการจับก้อนได้เร็วที่สุด ซึ่งสังเกตได้จากกราฟที่ค่ามีอัตราการจับก้อนสูงสุดที่ pH นี้ ส่วน $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ใน 0.0300 M KNO_3 ไม่น่าจะทำให้เกิดการจับก้อนได้ที่ pH 4.20 แต่มีจุดสูงสุดของกราฟที่ pH 4.50 ซึ่งก็น่าจะทำให้ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เกิดการจับก้อนได้เร็วที่สุดที่ pH 4.50 ใน 0.0300 M KNO_3

การปรับ pH ของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่เริ่มจาก 3.0 เป็นต้นไปจนถึง 4.2 โดยใช้ 1.0 M NaOH ก่อนนำไปผสมกับอิเล็กโทรไลต์นั้น พอเติม NaOH ลงไปในระบบจะได้ Na^+ และ OH^- ซึ่งเป็นการเพิ่มไอออนที่มีประจุตรงข้ามกับประจุที่ผิวคอลลอยด์ และ OH^- ที่เติมลงไปจะถูกดูดซับที่ชั้นที่สองและเกิดแรงยึดเหนี่ยวกับอนุภาคของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ซึ่งมีประจุบวก

นอกจาก OH^- ที่ถูกดูดซับที่ผิวอนุภาคจะทำให้ขนาดและปริมาณของอนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เพิ่มขึ้นแล้วยังมีผลโดยตรงในการลดอำนาจประจุบวกของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ อีกด้วย ทำให้ชั้นกระจายมีขนาดเล็กลง ทำให้อนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol มีโอกาสเข้าใกล้กันและรวมตัวกันมากขึ้นและเกิดการจับก้อนในที่สุด

ในงานวิจัยนี้ ได้เลือกเอาช่วงความเข้มข้นของ KNO_3 เป็น 0.0400 - 0.0700 M ที่จะใช้ในการทดลองต่อไป เนื่องจากความเข้มข้นของ KNO_3 ดังกล่าว มีผลต่อความแรงของไอออน (ionic strength) น้อย และได้เลือก pH ที่เหมาะสมเป็น pH 4.20 เนื่องจาก pH ดังกล่าว มีอัตราการจับก้อนสูงสุด

4.4 การศึกษาผลของอิเล็กโทรไลต์เดียวต่อการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol โดยวิธีวัดค่าความขุ่น

จากการทดลอง เมื่อเตรียม $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่ pH 4.20 แล้วเติมอิเล็กโทรไลต์เดี่ยวชนิดต่างๆ ได้แก่ KNO_3 , KBr , KCl , NaNO_3 , NH_4NO_3 , $\text{Mg}(\text{NO}_3)_2$, K_2SO_4 และ K_3PO_4 ที่ความเข้มข้นต่างๆ ตามลำดับ แล้วนำไปวัดค่าความขุ่นที่เวลาต่างๆ และเมื่อนำข้อมูลของค่าความขุ่นและเวลามาพล็อตกราฟ ได้ผลดังรูป 3.18, 3.21, 3.24, 3.27, 3.30, 3.33, 3.36 และ 3.39 ตามลำดับ จากนั้นหาอัตราการจับก้อนเริ่มต้นจากกราฟได้ผลดังตาราง 3.8, 3.11, 3.14, 3.17, 3.20, 3.23, 3.26, และ 3.29 ตามลำดับ และเมื่อนำอัตราการเริ่มต้นจับก้อนเริ่มต้นมาพล็อตกับ $\log$ [อิเล็กโทรไลต์] ได้ผลดังรูป 3.19, 3.22, 3.25, 3.28, 3.31, 3.34, 3.37 และ 3.40 ตามลำดับ จากนั้นหา W จากกราฟ ได้ผลดังตาราง 3.9, 3.12, 3.15, 3.18, 3.21, 3.24, 3.27 และ 3.30 ตามลำดับ แล้วนำ $\log W$ มาพล็อตกับ $\log$ [อิเล็กโทรไลต์] ได้ผลดังรูป 3.20, 3.23, 3.26, 3.29, 3.32, 3.35, 3.38 และ 3.41 ตามลำดับ แล้วหา CCC จากจุดตัดกันของเส้นกราฟ ซึ่งพบว่าค่า CCC ของ KNO_3 , KBr ,

KCl, NaNO₃, NH₄NO₃, Mg(NO₃)₂, K₂SO₄ และ K₃PO₄ มีค่าเป็น 0.0800 M, 0.0350 M, 0.0300 M, 0.0700 M, 0.0825 M, 0.0175 M, 0.0775 mM, 0.0315 mM ตามลำดับ ดังแสดงในตาราง 3.58

จากผลการทดลองข้างต้นจะเห็นว่า K₃PO₄ ทำให้ Fe(OH)₃ sol เกิดการจับก้อนได้เร็วที่สุดและมีลำดับผลของอิเล็คโทรไลต์ต่อการจับก้อนของ Fe(OH)₃ เป็นกลุ่มดังนี้ กลุ่มแรกคือ NaNO₃ > NH₄NO₃ > KNO₃ กลุ่มที่สองคือ KNO₃ > KCl > KBr กลุ่มที่สามคือ Mg(NO₃)₂ > NaNO₃ > NH₄NO₃ > KNO₃ และกลุ่มที่สี่คือ K₃PO₄ > K₂SO₄ > KNO₃

จากผลการทดลองจะเห็นว่าอนุภาค Fe(OH)₃ มีประจุไฟฟ้าที่ผิวอนุภาคเป็นบวก ทั้งนี้เนื่องจาก pH ของสารละลาย Fe(OH)₃ ต่ำกว่าจุดไอโซอิเล็กทริก (pH = 7.2) เมื่อเติม KNO₃, NaNO₃, NH₄NO₃ ที่มีไอออนร่วมเหมือนกันคือ NO₃⁻ แต่ทำให้มีค่า CCC แตกต่างกัน โดยที่ CCC ของ KNO₃, NaNO₃, NH₄NO₃ มีค่าเป็น 0.0800, 0.0700 และ 0.0820 M นั้นแสดงว่ามีผลของไอออนบวกร่วมด้วย และเนื่องจากขนาดของไอออนบวกแตกต่างกัน โดย NH₄⁺ > K⁺ > Na⁺ ดังนั้น Na⁺ จึงมีความหนาแน่นของประจุ (charge density) มากกว่า K⁺ และ NH₄⁺ ตามลำดับอีกทั้งไอออนบวกเหล่านี้ไม่ได้อยู่อิสระหรือเป็น free ion แต่จะมีโมเลกุลของน้ำห่อหุ้มเอาไว้ (hydration) เมื่อไอออนบวกเหล่านี้เคลื่อนที่เข้าหาอนุภาคคอลลอยด์จึงเปรียบเสมือนว่าเป็นการบีบหรือกดชั้นกระจายของชั้นซ้อนประจุให้เล็กลงได้ดีกว่า ทำให้ค่า CCC ของ NaNO₃ ที่ทำให้ Fe(OH)₃ เกิดการจับก้อนน้อยกว่า ฤทธิ์ของ KNO₃ และ NH₄NO₃ ตามลำดับ

ในทำนองเดียวกัน เมื่อนำ ค่า CCC ของ KNO₃ ที่ทำให้ Fe(OH)₃ sol เกิดการจับก้อนมาเปรียบเทียบกับ CCC ของ KBr, KCl ซึ่งมี K⁺ ion เหมือนกัน แต่ทำให้ค่า CCC แตกต่างกัน โดย KCl มีค่า CCC เป็น 0.0300 M ซึ่งน้อยกว่า KBr และ KNO₃ ซึ่งมี CCC เป็น 0.0350 M และ 0.0800 M ตามลำดับ เนื่องจากขนาดของไอออนลบแตกต่างกัน โดย NO₃⁻ > Br⁻ > Cl⁻ ซึ่งไอออนลบเหล่านี้ก็เกิดไฮเดรชันโดยมีโมเลกุลของน้ำห่อหุ้มเอาไว้เช่นกัน โดย Cl⁻ มีขนาดเล็กจะมีความหนาแน่นของประจุมากกว่า และเกิดแรงดึงดูดกับอนุภาค Fe(OH)₃ ได้ดี ทำให้บีบหรือกดชั้นกระจายของชั้นซ้อนประจุให้เล็กลงได้ดีกว่า Br⁻ และ NO₃⁻ ตามลำดับ อนุภาค Fe(OH)₃ sol ก็มีโอกาสนำเข้าใกล้กันและจับตัวกันจนเป็นกลุ่มก้อนได้ดีขึ้น

เมื่อพิจารณาขนาดประจุที่ล้อมรอบอนุภาค Fe(OH)₃ พบว่าถ้าเพิ่มค่าประจุที่ล้อมรอบลงไป เช่น Mg(NO₃)₂ จะทำให้ค่า CCC ของ Mg(NO₃)₂ น้อยกว่า ฤทธิ์ของ KNO₃, NaNO₃ และ NH₄NO₃ ทั้งนี้เนื่องจากปริมาณของ NO₃⁻ ต่อหนึ่งโมลของ Mg(NO₃)₂ มีมากกว่า ปริมาณของ NO₃⁻ ต่อหนึ่งโมลของ KNO₃, NaNO₃, NH₄NO₃ อีกทั้งยังมีผลของ Mg²⁺ ที่มีประจุ +2 เนื่องจากมีแรงดึงดูดกับอนุภาค Fe(OH)₃ ได้ดีกว่า Na⁺, K⁺ และ NH₄⁺ ที่มีประจุ +1 อีกด้วย

เมื่อเพิ่มประจุของอิเล็กโทรไลต์ที่เติมลงไป พบว่าประจุของอนุภาคที่มาล้อมรอบ ยิ่งมากยิ่งทำให้เกิดการจับก้อนได้ดี ซึ่งจะเห็นได้จากประจุของอนุภาคที่มาล้อมรอบเป็น -3 ทำให้ค่า CCC น้อยกว่าประจุ -2 และ -1 ตามลำดับ เช่น K_3PO_4 , K_2SO_4 และ KNO_3 ซึ่งจะให้ไอออนเป็น PO_4^{3-} , SO_4^{2-} และ NO_3^- ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากประจุ -3 มีแรงดึงดูดกับอนุภาค $Fe(OH)_3$ มากกว่า จึงเข้าหา $Fe(OH)_3$ ได้ดี ทำให้เกิดการบีบหรือกดชั้นกระจายได้ดีกว่าประจุ -2 และ -1 ดังนั้นจึงทำให้เกิดการจับก้อนของ $Fe(OH)_3$ ได้ดีโดยเติมไอออนที่มีประจุ -3 ลงไปเล็กน้อยเท่านั้น ก็ทำให้การจับก้อนเกิดขึ้น จะเห็นได้จากผลการทดลองที่พบว่า K_3PO_4 จะมีค่า CCC น้อยที่สุดเท่ากับ 0.0315 mM ส่วน KNO_3 มีค่า CCC มากที่สุดประมาณ 0.0800 M

4.5 การศึกษาอิทธิพลของอิเล็กโทรไลต์ผสมที่มีต่อการจับก้อนของ $Fe(OH)_3$ sol

โดยวิธีวัดค่าความขุ่น

จากการทดลองเพื่อศึกษาอิทธิพลของอิเล็กโทรไลต์ผสมต่อการจับก้อนของ $Fe(OH)_3$ sol โดยการเติม KBr ผสมกับ KNO_3 ก่อนเติมลงใน $Fe(OH)_3$ แล้วนำไปวัดค่าความขุ่นที่เวลาต่างๆ จากนั้นพล็อตระหว่างค่าความขุ่นของ $Fe(OH)_3$ ที่ pH 4.20 ในสารละลายอิเล็กโทรไลต์ผสมระหว่าง KNO_3 กับ KBr ที่มีความเข้มข้นต่างๆ กับเวลาได้ผลดังรูป 3.42 – 3.47 จะเห็นว่า KBr ที่เติมลง จะไปช่วยในการจับก้อนของ $Fe(OH)_3$ ใน KNO_3 ได้ โดยสังเกตจากสารละลายอิเล็กโทรไลต์ผสมที่มี 0.0300 M KNO_3 กับ KBr เข้มข้นต่างๆ ทำให้ $Fe(OH)_3$ ที่ pH 4.20 เกิดการจับก้อนขึ้น แต่จากผลการทดลองดังรูป 3.17 ที่ 0.0300 M KNO_3 ไม่สามารถทำให้ $Fe(OH)_3$ เกิดการจับก้อนได้ จึงจะใช้ 0.0300 M KNO_3 เป็นตัวหลักในสารละลายอิเล็กโทรไลต์ผสมคู่อื่นๆ ในการศึกษาอิทธิพลของอิเล็กโทรไลต์ผสมต่อการจับก้อนของ $Fe(OH)_3$ ต่อไป

เมื่อเตรียม $Fe(OH)_3$ sol ที่ pH 4.20 แล้วเติมอิเล็กโทรไลต์ผสมระหว่าง 0.0300 M KNO_3 กับอิเล็กโทรไลต์ชนิดต่างๆ ได้แก่ KBr, KCl, $Mg(NO_3)_2$, $NaNO_3$, NH_4NO_3 , K_2SO_4 และ K_3PO_4 ที่ความเข้มข้นต่างๆ กัน ตามลำดับ แล้วนำไปวัดค่าความขุ่นที่เวลาต่างๆ โดยใช้ 0.0300 M KNO_3 เป็นตัวหลักในอิเล็กโทรไลต์ผสม จึงถือว่าความเข้มข้นของ KNO_3 นั้นคงที่ ดังนั้นความเข้มข้นที่นำมาแสดงทั้งในรูปและในตารางต่างๆ จึงเป็นความเข้มข้นของอิเล็กโทรไลต์ตัวอื่นๆ ที่นำมาผสมกับ 0.0300 M KNO_3 และเมื่อนำข้อมูลของค่าความขุ่นและเวลามาพล็อตกราฟ ได้ผลดังรูป 3.48, 3.51, 3.54, 3.57, 3.60, 3.63 และ 3.66 ตามลำดับ จากนั้นหาอัตราการจับก้อนเริ่มต้นจากกราฟ ได้ผลดังตาราง 3.38, 3.41, 3.44, 3.47, 3.50, 3.53 และ 3.56 ตามลำดับ และเมื่อนำอัตราการเริ่มต้นของการจับก้อนมาพล็อตกับ $\log$ [อิเล็กโทรไลต์] ได้ผลดังรูป 3.49, 3.52, 3.55, 3.58, 3.61, 3.64 และ 3.67 ตามลำดับ แล้วหา W จากกราฟ ได้ผลดังตาราง 3.39,

3.42, 3.45, 3.48, 3.51, 3.54 และ 3.57 ตามลำดับ แล้วนำ $\log W$ มาพล็อตกับ $\log$ [อิเล็กโทรไลต์] ได้ผลดังรูป 3.50, 3.53, 3.56, 3.59, 3.62, 3.65 และ 3.68 ตามลำดับ แล้วหา CCC จากจุดตัดกันของเส้นกราฟ พบว่าค่า CCC ของอิเล็กโทรไลต์คู่ผสมระหว่าง 0.0300 M KNO_3 กับอิเล็กโทรไลต์ชนิดต่างๆ ได้แก่ KBr , KCl , $Mg(NO_3)_2$, $NaNO_3$, NH_4NO_3 , K_2SO_4 และ K_3PO_4 มีค่าเป็น 0.0150 M, 0.0125 M, 0.01125 M, 0.0400 mM, 0.0450 mM, 45 ppm และ 8 ppm ตามลำดับ ดังแสดงในตาราง 3.58

ในกรณีของ $Fe(OH)_3$ ที่เตรียมที่ pH 4.20 ในอิเล็กโทรไลต์ผสม พบว่าอิเล็กโทรไลต์ที่เพิ่มลงไปเป็น $Fe(OH)_3$ ที่มี KNO_3 เข้มข้น 0.0300 M จะช่วยให้การจับก้อนของ $Fe(OH)_3$ เกิดได้ดีขึ้น โดยความเข้มข้นวิกฤตของการจับก้อนจะน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับในกรณีที่ใช้อิเล็กโทรไลต์เดี่ยว ซึ่งจะเห็นได้จากตาราง 3.58 นั้นแสดงว่า การเพิ่มความเข้มข้นสารละลายของอิเล็กโทรไลต์เป็นการเพิ่มความแรงของไอออน (ionic strength) ทำให้ความหนาแน่นของไอออนในระบบเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม และมีผลทำให้ชั้นกระจายของชั้นซ้อนประจุของ $Fe(OH)_3$ มีขนาดเล็กลง โอกาสที่อนุภาค $Fe(OH)_3$ จะเข้าใกล้กันก็มากขึ้น ซึ่งมีผลทำให้อัตราการจับก้อนของ $Fe(OH)_3$ sol เพิ่มขึ้น

จากผลการทดลองข้างต้นจะเห็นได้ว่ากรณีของอนุภาค $Fe(OH)_3$ sol ในน้ำที่มีประจุไฟฟ้าที่ผิวเป็นบวก และมีประจุไฟฟ้าที่ผิวสูงเนื่องจากการยึดเกาะของ Fe^{3+} จะมีแรงผลักรันสูงจนอนุภาคไม่สามารถเข้าใกล้กัน อนุภาคจึงไม่สามารถรวมตัวกันได้ ดังนั้นการทำลายเสถียรภาพของอนุภาคจึงเป็นการลดผลของประจุไฟฟ้าที่ผิวโดยการลดแรงผลักรันที่ทำให้อนุภาคอยู่ห่างกันเสียไป ซึ่งจะทำให้อนุภาคต่างๆ เข้ามาใกล้กันและเกิดการรวมตัวกันของอนุภาคเป็นอนุภาคใหญ่หรือเกิดการจับก้อน (coagulation) ซึ่งเป็นการทำลายเสถียรภาพของคอลลอยด์ ซึ่งเกิดขึ้นได้โดยเหตุผลดังนี้

1) ในกรณีนำอิเล็กโทรไลต์เข้ามาในระบบ $Fe(OH)_3$ ซึ่งเป็นการเพิ่มสัดส่วนของการสัมผัสกันของอนุภาค $Fe(OH)_3$ ไอออนที่เพิ่มขึ้นในระบบจะกดหรือบีบ (compression) ชั้นกระจายของชั้นซ้อนประจุให้มีขนาดเล็กลง ซึ่งมีผลทำให้สัดส่วนการชนกันของอนุภาคเพิ่มขึ้นและเกิดการรวมตัวของอนุภาคขึ้น หรือเกิดการจับก้อนขึ้น โดยที่อิเล็กโทรไลต์ที่ประกอบด้วย ไอออนที่มีขนาดเล็กและมีประจุสูงจะช่วยให้การจับก้อนของ $Fe(OH)_3$ เกิดได้เร็วยิ่งขึ้น

2) การเพิ่ม pH ให้แก่ $Fe(OH)_3$ ก็มีผลช่วยในการลดอำนาจประจุของอนุภาค $Fe(OH)_3$ ทำให้การจับก้อนของ $Fe(OH)_3$ ในอิเล็กโทรไลต์เกิดได้ดีขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากค่า CCC ที่ได้จากการเตรียม $Fe(OH)_3$ แล้วนำมาเติมอิเล็กโทรไลต์ลงไป โดยไม่ปรับ pH ซึ่งมี pH 3.00 พบว่ามีค่า CCC ของ KNO_3 ที่ทำให้ $Fe(OH)_3$ sol เกิดการจับก้อนเป็น 0.4250 M แต่พอนำ $Fe(OH)_3$ sol

มาปรับ pH เป็น 4.20 พบว่า มี CCC ของ KNO_3 ที่ทำให้ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol เกิดการจับก้อน เพียง 0.0800 M เท่านั้น

3) การเพิ่มอิเล็กโทรไลต์ลงไปใน $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol ที่มีอิเล็กโทรไลต์อื่นอยู่แล้ว เป็นการเพิ่มความแรงของไอออน (ionic strength) ทำให้ความหนาแน่นของไอออนในระบบเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม และมีผลทำให้ชั้นกระจายของชั้นซ้อนประจุของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ มีขนาดเล็กลง โอกาสที่อนุภาค $\text{Fe}(\text{OH})_3$ จะเข้าใกล้กันก็มากขึ้น ซึ่งมีผลทำให้อัตราการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol เพิ่มขึ้น

จากการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ ข้อมูลที่ได้ทำให้สามารถทราบถึงเสถียรภาพของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ซึ่งเป็นไลโอโอฟบิกซอลในสารละลายอิเล็กโทรไลต์ชนิดต่างๆ และผลของสภาพกรด-เบสที่มีต่อเสถียรภาพของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ในสารละลายอิเล็กโทรไลต์ชนิดต่างๆ โดยพบว่าอิเล็กโทรไลต์ชนิดไตรวาเลนท์ที่มีผลต่อการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol มากกว่าอิเล็กโทรไลต์ชนิดไดวาเลนท์และโมนวาเลนท์ตามลำดับ ซึ่งสังเกตได้จากความเข้มข้นวิกฤตการจับก้อนของอิเล็กโทรไลต์ชนิดไตรวาเลนท์ มีค่าน้อยกว่าอิเล็กโทรไลต์ชนิดไดวาเลนท์ และโมนวาเลนท์ตามลำดับ และการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ในสารละลายอิเล็กโทรไลต์เกิดได้ดีเมื่อ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ มี pH ประมาณ 4.2 และถ้ามีแอมโมเนียมไอออนสองชนิดหรือมากกว่า อยู่ในสารละลาย ไอออนที่มีผลต่อการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ (มาล้อมรอบชั้นที่สอง) จะเป็นไอออนที่มีขนาดเล็กหรือเป็นไอออนที่มีประจุสูงกว่า ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาทางจลนพลศาสตร์ของการจับก้อนของ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol ในสารละลายอิเล็กโทรไลต์ในครั้งนี้ ยังสามารถใช้เป็นข้อมูลสำหรับแก้ไขปัญหามลพิษทางสิ่งแวดล้อมทางน้ำ โดยสามารถกำจัดความขุ่นหรือสารแขวนลอยที่เกิดจากอนุภาคคอลลอยด์ขนาดเล็ก เช่น $\text{Fe}(\text{OH})_3$ ที่พบมากในน้ำบาดาลและแม่น้ำลำคลอง และสร้างปัญหาทำให้น้ำขุ่นและสกปรก โดยอาจปรับสภาพให้ $\text{Fe}(\text{OH})_3$ sol เกิดการรวมตัวกันหรือจับกันเป็นก้อนขนาดใหญ่ขึ้นจนหนักพอที่จะตกตะกอนลงมาและสามารถกรองออกได้ ซึ่ง $\text{Fe}(\text{OH})_3$ เป็นผลึกที่มีพื้นผิวมากสามารถดูดซับสารอื่น เช่น ฟอสเฟต (PO_4^{3-}) ในน้ำซึ่งเป็นอาหารหลักของพืชทำให้เกิดความไม่สมดุลในระบบนิเวศของพืชในน้ำ เช่นสภาพที่เรียกว่า eutrophication หรือ algae bloom ที่มีส่วนทำให้ปริมาณออกซิเจนที่ละลายในน้ำลดน้อยลง ทำให้แม่น้ำตื้นเขินและเกิดปัญหาน้ำเน่าเสียเมื่อพืชเหล่านั้นตายไป ถ้ากำจัดอนุภาคคอลลอยด์ขนาดเล็กเหล่านี้ออกจากน้ำได้จะทำให้มีคุณภาพดีและนำไปใช้ยิ่งขึ้น